

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců JUDr. Veroniky Burianové a Mgr. Lukáše Pišvejce ve věci

žalobkyně: **BAU-HOLD a. s.** IČ 280 57 716
sídlem Loketská 344/12, 360 06 Karlovy Vary
zastoupená advokátem JUDr. Pavlem Tomkem
sídlem Polská 4, 360 01 Karlovy Vary

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 1. 2019, č. j. 4532/19/5100-31462-804325,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 1. 2019, č. j. 4532/19/5100-31462-804325, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náklady řízení ve výši 21 323 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně JUDr. Pavla Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

Tomka, advokáta.

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 1. 2019, č. j. 4532/19/5100-31462-804325 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“). Napadeným rozhodnutím ve znění opravného rozhodnutí ze dne 9. 5. 2019, č. j. 18477/19/5100-31462-804325, žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil platební výměr Finančního úřadu pro Karlovarský kraj (dále jen „*správce daně*“) ze dne 8. 6. 2018, č. j. 664325/18/2401-70461-401712 (dále jen „*platební výměr*“), jímž uložil správce daně žalobkyni dle § 250 daňového řádu pokutu za opožděné tvrzení daně ve výši 13 850 Kč.

II.

Žaloba

2. Žalobkyně namítla, že žalovaný nevypořádal její odvolací námitku nepřezkoumatelnosti platebního výměru, kdy absencí řádného odůvodnění pokuty tak žalobkyně nebylo umožněno se řádně věcně bránit proti závěru správce daně, že měla podat přiznání k dani z nemovitosti ve lhůtě do 1. 2. 2016.
3. V podané žalobě žalobkyně dále upozorňovala na to, že z obsahu napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný nebyl schopen přímo přezkoumat platební výměr a byl nucen provést vlastní dokazování dle § 115 odst. 1 daňového řádu. Žalobkyně poukazovala na to, že v odstavci 3 a 31 napadeného rozhodnutí žalovaný tvrdí skutečnosti, které nebyly tvrzeny správcem daně při jeho jednání s žalobkyní a ani nebyly uvedeny v platebním výměru, konkrétně že žalobkyně nabyla v roce 2015 pozemek p. č. X o výměře 30 m² v k. ú. Dvory (dále jen „*pozemek*“). Podklad pro toto tvrzení mohl žalovaný zjistit pouze dalším dokazováním k doplnění podkladů pro rozhodnutí dle § 115 odst. 1 daňového řádu. V rozporu s odst. 2 téhož ustanovení žalovaný o tomto neseznámil žalobkyni před vydáním rozhodnutí o odvolání a neumožnil jí, aby se ve stanovené lhůtě k doplnění dokazování vyjádřila. Dále žalobkyně uvedla, že žalovaný ve shora uvedených pasážích, tj. v odst. 3 a 31 napadeného rozhodnutí tvrdí, že žalobkyně nabyla pozemek na základě rozhodnutí Katastrálního pracoviště Karlovy Vary ze dne 20. 10. 2015, č. j. V-9138/2015-403 5 (dále jen „*rozhodnutí katastrálního pracoviště*“). Podle názoru žalobkyně musel žalovaný z textu rozhodnutí katastrálního pracoviště vědět, že se týká umístění stavby a zřízení věcného břemene, nikoliv nabytí pozemku p. č. X. Žalobkyně dále v této souvislosti poukazovala na to, že tvrzení žalovaného o době nabytí předmětného pozemku do jejího vlastnictví je nepravdivé, neboť žalobkyně tento pozemek nabyla v roce 2011, a to v důsledku rozdělení původního pozemku p. č. Xa na pozemek p. č. Xa a pozemek p. č. X dle geometrického plánu č. 800-111/2010. Žalobkyně nesouhlasila s tvrzením žalovaného (uvedeným opět v odst. 3 a 31 napadeného rozhodnutí), že na základě skutečností uvedených v napadeném rozhodnutí „*byl odvolatel neformálně upozorněn k podání dodatečného daňového přiznání*“. Správce daně neformálně žalobkyni upozornil pouze a jen na chybu v posledním řádném přiznání k dani z nemovitých věcí z roku 2014, konkrétně ve výměře pozemku p. č. Xb a v absenci stavby na pozemku p. č. Xc v rozsahu 30 m² v k. ú. Dvory. Žalovaný v textu svého rozhodnutí několikrát potvrzoval správnost a zákonnost postupu správce daně, ačkoliv je odůvodnění platebního výměru

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

nepřezkoumatelné. Žalobkyně neměla povinnost podat přiznání k dani z nemovitosti dle ustanovení §13a zákona o dani z nemovitých věcí ve lhůtě do 1. 2. 2016 z důvodu, že od posledního řádného daňového přiznání v roce 2014 nedošlo ke změně okolností rozhodných pro stanovení daně a z toho důvodu neměla být pokutována za pozdní podání daňového přiznání ve smyslu prvoinstančního rozhodnutí. Pokud by se žalobkyně z odůvodnění platebního výměru dozvěděla o důvodech, o kterých žalovaný tvrdí, že byly důvodem povinnosti žalobkyně podat přiznání k dani z nemovitosti ve lhůtě do 1. 2. 2016, potom by takový platební výměr úspěšně napadla. Změny ve výměrách pozemků se totiž udály před podáním posledního přiznání k dani nemovitostí v roce 2014 a nabytí pozemku p. č. X v k. ú. Dvory se událo taktéž před podáním posledního přiznání k dani nemovitostí v roce 2014, nikoliv v roce 2015, jak tvrdí žalovaný.

4. Žalobkyně žádala, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný nejprve uvedl, že souhlasí se žalobkyní, že původně byl v napadeném rozhodnutí opravdu uveden nesprávně rok 2015 jako rok nabytí pozemku p. č. X v k. ú. Dvory žalobkyní a souhlasil též s tvrzením žalobkyně, že předmětný pozemek nabyla již v roce 2011. Žalovaný proto neprodleně poté, co uvedené pochybení zjistil, vydal rozhodnutí o opravě zřejmých nesprávností ze dne 9. 5. 2019, kterou v napadeném rozhodnutí opravil zřejmou chybu v psaní týkající se uvedení správného nabývacího titulu pozemku p. č. X v k. ú. Dvory a správného roku jeho nabytí žalobkyní, tj. roku 2011. Žalovaný však zásadně odmítal závěry žalobkyně, že tato písařská chyba ovlivnila její daňové povinnosti či dokonce zapříčinila nezákonnost napadeného rozhodnutí.
6. Žalovaný neprováděl v rámci probíhajícího odvolacího řízení dokazování, se kterým nebyla žalobkyně v rozporu s § 115 daňového řádu řádně seznámena. Žalobkyně sice v žalobě správně tvrdí, kdy nabyla předmětný pozemek p. č. X, avšak mylně se domnívá, že důvodem nesprávně uvedeného data nabytí tohoto jsou závěry žalovaného z blíže nespecifikovaného dokazování v odvolacím řízení. S ohledem na shora uvedené žalovaný proto konstatoval, že nesprávně uvedený rok nabytí pozemku p. č. X v k. ú. Dvory v rozhodnutí o odvolání byl toliko písařskou chybou žalovaného, jež byla zhojena opravou a nikoliv dokazováním v odvolacím řízení, jak se nesprávně domnívá žalobkyně. Žalovaný dále zcela zásadně odmítal tvrzení žalobkyně, že v napadeném rozhodnutí nedostatečně vypořádal její odvolací námitku, k jakým změnám okolností rozhodných pro stanovení daně došlo, na základě kterých správce daně dovozuje její povinnost podat daňové přiznání právě do 31. 1. 2016 (resp. nejpozději následující pracovní den tj. do 1. 2. 2016). Žalovaný naopak tvrdí, že citovaná odvolací námitka byla žalovaným v napadeném rozhodnutí uvedena v odst. 8 napadeného rozhodnutí a především byla řádně a podrobně vypořádána, a to zejména v odst. 31 až 32 a 37 až 38 napadeného rozhodnutí.
7. Žalovaný zdůraznil, že z napadeného rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že rozhodnými okolnostmi pro podání daňového přiznání k dani z nemovitých věcí žalobkyní byly dvě změny týkající se žalobkyní vlastněných nemovitých věcí. Za první, u pozemku p. č. Xb v k. ú. Dvory došlo v důsledku obnovy katastrálního operátu v roce 2010 ke změně výměry pozemku z původních 193 m² na 195 m², čímž došlo ke změně okolností rozhodných pro

stanovení daně, a proto byla žalobkyně povinna ve lhůtě do 31. 1. 2011 podat přiznání k dani z nemovitostí na zdaňovací období roku 2011 a uvedenou skutečnost promítnout v tomto daňovém přiznání, popř. promítnout uvedenou skutečnost v některých dalších daňových přiznáních, které následně podala, což neučinila. Za druhé, v roce 2011 došlo k rozdělení původního pozemku p. č. Xa v k. ú. Dvory s vydělením nově vzniklého pozemku p. č. X, druh pozemku zastavěná plocha a nádvoří, o výměře 30 m², na němž stojí stavba č. p. Xd, se způsobem využití jiná stavba, jež se následně stala součástí pozemku p. č. Xc v k. ú. Dvory. Opětovně tak došlo ke změně okolností rozhodných pro stanovení daně, kdy se tato stavba stala od zdaňovacího období roku 2012 předmětem daně z nemovitých věcí. Žalobkyně měla proto povinnost ve lhůtě do 31. 1. 2012 podat přiznání k dani nemovitostí na zdaňovací období roku 2012, avšak ani v tomto případě tak neučinila. Žalobkyně však změny rozhodných skutečností poprvé tvrdila až dne 29. 5. 2018, kdy podala dodatečné daňové přiznání na zdaňovací období roku 2016. Správce daně proto správně stanovil v platebním výměru na pokutu, že dnem 1. 2. 2016 uplynula lhůta pro podání daňového přiznání k dani z nemovitých věcí podle § 13a zákona o dani z nemovitých věcí na zdaňovací období roku 2016. Žalovaný pak rozhodnutí správce daně potvrdil, neboť ověřil, že správce daně nijak nepochybil, když uvedl v platebním výměru, že dnem 1. 2. 2016 marně uplynula lhůta pro podání daňového přiznání na rok 2016, a protože daňové přiznání v zákonné lhůtě podáno nebylo (bylo podáno až dne 29. 5. 2018), od tohoto data vzniká žalobkyni povinnost úhrady pokuty za opožděné tvrzení daně dle § 250 daňového řádu. Žalovaný nesouhlasil s námitkou žalobkyně, že neměla povinnost podat přiznání k dani nemovitých věcí na rok 2016 a to z důvodu, že od posledního řádného daňového přiznání žalobkyně v roce 2014 nedošlo ke změně okolností rozhodných pro stanovení daně. Je sice pravdou, že v období 2014 až 2016 nedošlo u žalobkyně ke změně rozhodných skutečností zakládajících povinnost podat řádné či dílčí daňové přiznání k dani z nemovitých věcí, ovšem povinnost k podání přiznání k dani na zdaňovací období roku 2016 dopadla na žalobkyni z důvodu změny okolností rozhodných pro stanovení daně, ke kterým došlo u žalobkyně v letech 2010 a 2011, a na základě nichž byla povinna ve lhůtě do 31. 1. 2011, resp. do 31. 1. 2012, podat daňová přiznání, ve kterých by tyto změny rozhodných skutečností uvedla, což však neučinila až do roku 2018, neboť až dne 29. 5. 2018 předmětné změny tvrdila správci daně prostřednictvím dodatečného daňového přiznání k dani na rok 2016. Přiznání k dani z nemovitých věcí reflektující změny, ke kterým došlo u žalobkyně v letech 2010 a 2011 na zdaňovací období roku 2011 ani 2012, nebylo žalobkyní v zákonné lhůtě podáno. Správce daně tedy postupoval správně, když sankcionoval žalobkyni za nepodání daňového přiznání dle § 250 daňového řádu právě na první neprekludované zdaňovací období roku 2016 ve lhůtě do 1. 2. 2016. Správce daně nemá pravomoc v rámci řízení o uložení pokuty dle § 250 odst. 1 daňového řádu jakkoliv zohledňovat další případné okolnosti, pokud není sporu o tom, že v důsledku prodlení žalobkyně jí vznikla povinnost uhradit pokutu dle § 250 odst. 1 daňového řádu.

8. Žalovaný žádal, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Replika

9. V podání ze dne 30. 9. 2019 žalobkyně nejprve stručně zrekapitulovala tvrzení uvedená v podané žalobě. Poté uvedla, že postup žalovaného, který ve smyslu § 104 odst. 1 daňového řádu opravil nesprávně v napadeném rozhodnutí uvedené datum, kdy žalobkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

nabyla předmětný pozemek p. č. X, považuje za nezákonný, a to z následujících důvodů. V daném případě se nejedná o chybu v psaní ve smyslu § 104 odst. 1 daňového řádu, nýbrž o zásah do samotné podstaty zdůvodnění povinnosti žalobkyně podat daňové přiznání do 1. 2. 2016. Přesunem změny data nabytí majetku z roku 2015 do roku 2011 odpadl jediný důvod, pro který by měla žalobkyně povinnost podat přiznání k 1. 2. 2016. Zároveň tato změna vyvolala změnu ve zdůvodnění povinnosti podat daňové přiznání k 1. 2. 2016 a žalovaný tímto způsobem vykonstruoval nové zdůvodnění, které nemá oporu v zákoně. Postup dle § 104 odst. 1 daňového řádu je vymezen výhradně pro správce daně, nikoliv pro odvolací správní orgán. Odvolací správní orgán není správcem daně ve vztahu k tuzemským daňovým subjektům. Navíc tím, že žalovaný nezákonně použil postup dle § 104 odst. 1 daňového řádu, se dostal do absurdní situace, kdy v poučení o opravných prostředcích opravy uvádí, že odvolání proti tomuto rozhodnutí (tj. odvolání proti rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství v Brně) se podává u správce daně (tj. u Finančního úřadu v Karlových Varech).

10. Žalobkyně dále uvedla, že se proti opravě žalovaného neodvolala, protože tato není relevantní k meritu žaloby. Zároveň je však tento postup žalovaného důkazem jeho fabulace.
11. V ostatních bodech podání žalobkyně nesouhlasila s tvrzeními uvedenými žalovaným ve vyjádření k podané žalobě a uvedla, že trvá na podané žalobě.

V.

Vyjádření účastníků při jednání

12. Při jednání soudu dne 3. 12. 2019 účastníci setrvali na svých dosavadních procesních stanoviscích. Žalovaný k replice žalobkyně, pokud jde o námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí, odkázal na bod 37 odůvodnění napadeného rozhodnutí a na § 102 daňového řádu, a pokud jde o opravné rozhodnutí, uvedl, že žalovaný je správcem daně, jehož nadřízeným orgánem je Generální finanční ředitelství.

VI.

Původní rozsudek

13. Rozsudkem ze dne 3. 12. 2019, č. j. 57 Af 13/2019-69 (dále jen „*původní rozsudek*“) zdejší soud zrušil napadené rozhodnutí a platební výměr a věc se vrátil žalovanému k dalšímu řízení (výrok I původního rozsudku) a žalovanému uložil povinnost zaplatit žalobkyni náklady řízení (výrok II původního rozsudku).
14. Zdejší soud shledal důvodnou žalobní námitku, podle níž žalovaný nevypořádal odvolací námitku nepřezkoumatelnosti platebního výměru spočívající v tom, že z něj nebylo patrné, proč žalobkyni vznikla ke dni 1. 2. 2016 povinnost podat daňové přiznání, což mělo žalobkyni znemožnit věcnou obranu proti uložené pokutě. Jelikož řízení o pokutě za opožděné tvrzení daně dle § 250 daňového řádu je řízením v oblasti správního trestání, musí soud k námitce účastníka zrušit rozhodnutí, jehož výrok neobsahuje popis skutku, v němž spočívá delikt, s uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Výrok napadeného platebního výměru těmito požadavkům dle zdejšího soudu nedostál, neboť je z něj ve vztahu k sankcionovanému jednání zřejmé pouze to, že je žalobkyni vyměřena pokuta za opožděné tvrzení daně z nemovitých věcí na zdaňovací období roku 2016, nelze z něj však zjistit, v jakém konkrétním jednání či opomenutí žalobkyně je spatřován

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

trestaný delikt, tj. zejména, od kdy do kdy byla žalobkyně v prodlení s podáním daňového přiznání k této dani, případně kdy a proč vznikla žalobkyni povinnost daňové přiznání podat. Výrok platebního výměru neobsahuje vůbec žádný popis skutku, v němž spočívá posuzovaný delikt, neboť chybí údaj o čase a způsobu spáchání a jiné skutečnosti, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být skutek zaměněn s jiným, tudíž měl žalovaný vzhledem k jednoznačné odvolací námitce tuto vadu v napadeném rozhodnutí napravit. Odůvodnění platebního výměru ani napadeného rozhodnutí popsané nedostatky nejsou s to napravit. Ostatní žalobní námitky neshledal zdejší soud důvodnými. Zdejší soud s ohledem na důvodnost první žalobní námitky napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost, kdy jelikož vadami, které shledal, byl zatížen i platební výměr, přistoupil rovněž k jeho zrušení.

VII.

Řízení před Nejvyšším správním soudem

15. Ke kasační stížnosti žalovaného Nejvyšší správní soud původní rozsudek svým rozsudkem ze dne 30. 5. 2022, č. j. 5 Afs 452/2019 – 31 (dále jen „*zrušující rozsudek*“), zrušil a věc vrátil zdejšímu soudu k dalšímu řízení.
16. Ve zrušujícím rozsudku vyslovil Nejvyšší správní soud následující právní závěry, jimiž byl zdejší soud podle § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán.
17. Nejvyšší správní soud v bodech 13 a 14 zrušujícího rozsudku dospěl k závěru, že zdejší soud závěrem o neurčitosti výroku platebního výměru nevybočil z mezí žalobních námitek. Na rozhodnutí, jímž je daňovému subjektu stanovena pokuta dle § 250 daňového řádu, lze vztáhnout požadavky týkající se formulace výroku rozhodnutí ve věcech správních deliktů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 9. 2019, č. j. 10 Afs 81/2019 – 45, k jeho použitelnosti viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2015, č. j. 5 As 2/2014 – 62).
18. V bodech 18 a 19 zrušujícího rozsudku dospěl Nejvyšší správní soud s odkazem na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2009, č. j. 1 Aps 2/2008 – 76, k závěru, že nebyly dány podmínky pro zrušení platebního výměru - rozhodoval-li zdejší soud o žalobě proti rozhodnutí vydanému podle daňového řádu, není důvodu, aby s odvolacím rozhodnutím současně zrušil i rozhodnutí správního orgánu I. stupně (platební výměr o stanovení povinnosti zaplatit pokutu za daňový delikt) tam, kde má řízení pokračovat, kdy v takovém případě je na místě zrušit pouze rozhodnutí žalovaného, jehož zaváže právním názorem, a řízení se tak vrací do odvolacího stadia.
19. V bodě 20 zrušujícího rozsudku Nejvyšší správní soud uzavřel, že zdejší soud spatřoval vadu platebního výměru toliko v nedostatečném vymezení skutku v jeho výroku, přičemž tuto vadu lze napravit v odvolacím řízení prostřednictvím změny odvoláním napadeného platebního výměru ve smyslu § 116 odst. 1 písm. a) daňového řádu. Zdejší soud tedy neměl původním rozsudkem rušit platební výměr.

VIII.

Rozhodnutí soudu

20. Vzhledem k tomu, že oba účastníci vyjádřili s tímto postupem souhlas (žalobkyně v podání ze dne 20. 6. 2022 a žalovaný ve vyjádření k žalobě a mlčením k výzvě soudu ze dne 10. 6. 2022, č. j. 57 Af 13/2019-100, rozhodl soud v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení

jednání.

21. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.
22. Žaloba je důvodná.
23. Jelikož soud rozhodoval, jsa vázán právními závěry Nejvyššího správního soudu ve zrušujícím rozsudku, o žalobě žalobkyně již podruhé, kdy původní rozsudek byl oběma účastníkům doručen a jeho obsah jim byl dobře znám, považuje soud za vhodné argumentaci užitou v původním rozsudku zestručnit. V posuzované věci totiž došlo k tomu, že právní závěr o nepřezkoumatelnosti platebního výměru spočívající v nedostatečném vymezení skutku v jeho výroku, nebyl Nejvyšším správním soudem nikterak korigován. Důvod zrušení napadeného rozhodnutí tedy nebyl zrušujícím rozsudkem zpochybněn.
24. Soud shledal důvodnou žalobní námitku, že žalovaný nevypořádal odvolací námitku žalobkyně spočívající v tom, že platební výměr byl nepřezkoumatelný, protože z něj nebylo lze zjistit, proč žalobkyni vznikla povinnost ke dni 1. 2. 2016 podat daňové přiznání, což mělo žalobkyni znemožnit věcnou obranu proti uložené pokutě.
25. Podle ustálené judikatury správních soudů vzniká povinnost uhradit pokutu za opožděné tvrzení daně daňovému subjektu přímo ze zákona, přičemž platební výměry na pokutu mají deklaratorní povahu (viz například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2018, č. j. 6 Afs 229/2018-21, nebo ze dne 5. 6. 2018, č. j. 4 Afs 48/2018-44, nebo ze dne 8. 2. 2006, č. j. 1 Afs 16/2005-63, či ze dne 28. 5. 2008, č. j. 9 Afs 112/2007-72). Pokuta za opožděné tvrzení daně dle § 250 daňového řádu představuje trest ve smyslu čl. 40 odst. 6 LZPS (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 3. 2019, č. j. 4 Afs 351/2018-60, publikovaný pod ev. č. 3872/2019 ve Sb. NSS, nebo ze dne 30. 9. 2019, č. j. 3 Afs 220/2017-53). Přitom výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným - neuvede-li správní orgán takové náležitosti do výroku svého rozhodnutí, podstatně poruší ustanovení o řízení [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s], a zjistí-li soud k námitce účastníka řízení existenci této vady, správní rozhodnutí z tohoto důvodu zruší (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, publ. pod č. 1546/2008 ve Sb. NSS). Uvedené závěry se uplatní ve vztahu k pokutě ukládané podle daňového řádu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 9. 2019, č. j. 10 Afs 81/2019-44).
26. Platebním výměrem správce daně uložil žalobkyni pokutu za opožděné tvrzení daně z nemovitých věcí na zdaňovací období roku 2016. Ve výroku platebního výměru je kromě platebních údajů uvedeno pouze to, že je žalobkyni ukládána pokuta podle § 250 daňového řádu za opožděné tvrzení daně na zdaňovací období roku 2016 ve výši 13 850 Kč. Z výroku platebního výměru nevyplývá, kde, kdy a jakým jednáním žalobkyně spáchala jednání, které je sankcionováno pokutou, resp. jakou konkrétní povinnost a čím porušila, proč a jaké daňové přiznání byla žalobkyně povinna podat a jaké prodlení (jaké časové období) žalobkyně je sankcionováno.
27. Výrok platebního výměru tedy neobsahuje vůbec žádný popis skutku, v němž spočívá správní delikt, neboť chybí údaj o čase a způsobu spáchání a jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být skutek zaměněn s jiným. Jde o vadu, kterou měl žalovaný

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

vzhledem k jednoznačné odvolací námitce žalobkyně v napadeném rozhodnutí napravit, což se, jak je zřejmé z výroku napadeného rozhodnutí, nestalo. Odůvodnění platebního výměru a napadeného rozhodnutí popsané nedostatky nejsou s to napravit.

28. Vzhledem k tomu, že první žalobní námitka byla důvodná, soud se zbylými žalobními námitkami již nezabýval a napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). Soud nepřistoupil ke zrušení platebního výměru, protože byl v tomto směru vázán zrušujícím rozsudkem. S ohledem na zrušení napadeného rozhodnutí soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
29. Soud dodává, že neprováděl žádný z žalobkyní navržených důkazů, neboť jejich provedení nebylo nezbytné k posouzení důvodnosti či nedůvodnosti žaloby, a to vzhledem k důvodu vyhovění žalobě.

IX.

Náklady řízení

30. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud výrokem II tohoto rozsudku podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nebyl v řízení úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšné žalobkyni přiznal soud náhradu nákladu řízení ve výši, kterou uplatnila ve svém podání ze dne 20. 6. 2022, v němž výslovně nepožadovala odměnu advokáta za repliku ke kasační stížnosti žalovaného. Celkově náklady řízení žalobkyně činí 21 323 Kč. Tato částka sestává z odměny advokáta ve výši 16 456 Kč, kterou tvoří odměna za 4 úkony právní služby po 3 100 Kč [převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby a repliky a účast u soudního jednání dle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) advokátního tarifu], 4 paušální částky jako náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu a 21 % DPH ze součtu těchto částek ve výši 2 856 Kč. Dále jde o zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč. Dále jde o náhradu cestovních výdajů advokáta žalobkyně za 163 km z Karlových Varů do Plzně a zpět na jednání soudu dne 13. 12. 2019 v celkové částce 1 543 Kč navýšené o 21% DPH ve výši 324 Kč, celkem tedy 1 867 Kč. V cestovním v částce 1 543 Kč je zahrnuta amortizace 668 Kč (4,10 Kč/km x 163 km), náhrada za pohonné hmoty 275 Kč (5,1 l/100 km x 163 km x 33,10 Kč/1l) a náhrada za promeškaný čas podle advokátního tarifu 600 Kč (6 půlhodin po 100 Kč). Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalovanému určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. Lhůta k plnění nákladů řízení byla stanovena podle § 160 odst. 1 in fine o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. s přihlédnutím k možnostem žalovaného tuto platbu realizovat.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku není podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. kasační stížnost přípustná.

Plzeň 30. června 2022

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.